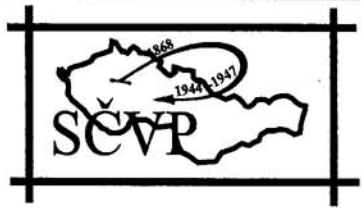

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

2/2007

V této době, kdy si připomínáme šedesáté výročí návratu volyňských Čechů do vlasti, rádi uveřejňujeme tyto krásné vzpomínky, které vyšly začátkem roku 1947 v časopisu Věrná stráž

Poselství prezidenta republiky Dr. Edvarda Beneše k uvítání Čechů vracejících se z Volyně

Draží přátelé!

Vracíte se Vy, vnukové a pravnukové českých otců, kteří před dlouhými léty odešli ze svých domovů, do vlasti svých otců, do své vlasti.

Při vstupu na půdu republiky Vás vítám srdečně a s pocitem zadostiučinění. Váš návrat je jednou z dílčích skutečností, které nám mají ve svém souhrnu pomoci vybudovat náš nový národní stát. Mluví-li o našem novém státu, vím, jak jste právě Vy a Vaši nejdražší přispěli svými životy a krví k jeho znovunarození. Přicházíte ze země bratrské. Jsme zavázáni vědeckosti vládě Sovětského svazu za pochopení, které projevila při řešení otázky Vašeho návratu.

Přicházíte ze země, která prvá po velké revoluci a po těžkých bojích začala uskutečňovat socialismus ve všech složkách státního života. Prosím, abyste dali své zkušenosti z dosavadního domova rádi a ochotně k dispozici u nás při budování našeho státu. Zachovali jste si po několika generacích tradici po svých předcích, zachovali jste si národní uvědomění, lásku k zemi, z níž Vaši otcové odešli a až překvapující čistotu mateřského jazyka. Přesto Vám nechci zastírat, že budete muset překonat některé obtíže, než se sžijete s novým prostředím. Nedejte se však ničím odradit, pracujte a budujte houževnatě. Rád Vám přispěji radou i podporou, abyste dospěli ke klidnému životu.

Vítám Vás ještě jednou upřímně do našich národních řad a přeji Vám dobré vyřízení všech Vašich těžkostí a rychlé splynutí s naším novým prostředím. Věrná stráž, 31. ledna 1947

TELEGRAM

Svaz Čechů z Volyně, Žatec.

Upřímně vítám první rodiny Čechů z Volyně a zehnáám jim.

*ThDr. Josef Beran,
arcibiskup pražský*

Připravte radostné uvítání svým drahým

Koncem ledna 1947 přijedou první a za nimi další transporty reemigrantů z Volyně. Vlada Československé republiky pověřila ministerstvo informací organizací slavnostního uvítání prvního vlaku vracejících se volyňských Čechů. Ministr národní obrany armádní generál Ludvík Svoboda uvítá naše drahé již v Košicích. Ministr sociální péče profesor Zdeněk Nejedlý je uvítá jménem vlády v Žatci. Okresní a Městský národní výbor v Žatci připraví v součinnosti se Svazem Čechů z Volyně, posádkovým velitelstvím, traťovým velitelstvím ČSD, se správou sběrného střediska a se spolky a korporacemi slavnostní uvítání přímo na místě.

Všichni, kdož mají upřímný vztah k volyňským Čechům, se vynasnaží, aby jejich návrat do vlasti vytvořil pro ně ty nejkrásnější vzpomínky na celý život.

To bude uvítání oficiální. Hymny, proslovy, krásná a vřelá slova. Potom uvítání nejradostnější a nejpříjemnější, doma, v nejužším rodinném kruhu.

Tři roky jsme neviděli naše drahé. Mnohé se od těch dob změnilo. Na nás i v nás. Také okolí, kterému jsme se my již většinou přizpůsobili, a které bude pro ně úplně nové. Na to nesmíme zapomenout ani při uvítání, ani později...

Až budete očekávat příjezd vytouženého vlaku, nezapomeňte také, že mnoho, dokonce velmi mnoho záleží na prvním okamžiku, na prvním pohledu, na slovech, která vyřknete a uslyšíte...

Nestěžujte si, nenafikejte a nevyčítejte! Připravte to nejradostnější uvítání svým drahým! Vytvořte takovou náladu, aby opravdu vycítili, že přijeli domů, že jste je dlouho a toužebně očekávali, a že jste velmi, velmi šťastní. Nekažte jim ani sobě krásné okamžiky dokonalé radosti ze shledání, neberte jim jejich iluze. Život se nezastaví ani prvním vlakem reemigrantů z Volyně. Zůstanou však navždy vzpomínky, které budou hrát...

Nezapomeňte ani na ty, kteří zde nemají nikoho ze své rodiny. Jsou to beztak vaši příbuzní. I jim připravte radostné přivítání a nabídněte pomoc pro první okamžiky, když budou bezradní. Přihlaste je k sobě, pomozte najít umístění.

I při nejlepší organizaci reemigrace se vyskytnou nedostatky, nářky a stížnosti. Není jen úkolem vládních činitelů zjednat nápravu. Je na nás, na všech volyňských Čechích zde již usídlených, abychom všemi prostředky přispěli k jejímu řádnému a úspěšnému provedení.

A prvním úkolem budíže příprava radostného uvítání svým drahým.

*Jaroslav Chudoba
17. 1. 1947 Věrná stráž*

Vzpomínka na cestu do Čech

Dne 15. března 2007 to bude 60 let, co se občané z Českého Závídova a Českého Háje chystali do Čech... bylo to dne 15. března 1947.

V té době byla u nás ještě zima v plné parádě. Všechno bylo ojiněné od mrazu, vesnice vypadala jako z pohádky.

Do této zimy občané nakládali na vozy a saně všechno, co si chtěli vzít s sebou do Čech. Kolem poledne se odjízďelo směr železniční nádraží Iváček, kde měly být přistavené vagóny. Bohužel ale všechny nepřijely, 6 vagónů chybělo. Po válce bylo vše zničené včetně vagónů a ty, které dorazily, se musely dodatečně opravit. Lidé z vesnice byli už na nádraží a nastal problém s umístěním. K tomu byla velká zima a blížil se večer. Rychle se tedy začalo s umístěním podle pořadníků, přednost měly samozřejmě malé děti a starší lidé. Otec a pár sousedů měli na starosti transport, umístili lidi podle pořadníku a předností a na organizátory zbyl perón a čekání na další vagóny. Kdo neměl místo ve vagónu, musel vzít pušku (kterou vyfasovali ještě ve vesnici) a nastoupit hlídku. Z naší skupiny rodin jsme byli jen dva - šestnáctiletý já a můj spolužák, kteří museli také nastoupit hlídku.

Zima byla hrozná, pochopili jsme, co všechno museli zkusit za války vojáci, kteří neměli šanci se někam

ukrýt před tak krutou zimou. Na stráži jsme byli celou noc. Ráno jsme byli všichni jak ledové sloupy, puška byla těžká a také studená. Štěstí, že nám okres večer přidělil asi 6 vojáků, takže jsme nebyli sami. Jinak bychom to v noci asi sami nezvládli.

V noci přijel nákladní vlak plný bránských, to byli lidé z okolí Bránka, které bylo za války úplně zničeno. Byli to chudáci, hladoví a zmrzlí. Když uviděli složené bedny, okamžitě se na nás vrhli. Po malém incidentu je ruští vojáci usměrnili, sami bychom je určitě nezvládli. Byl to ale ošklivý zážitek, hrozně jsem se bála a myslím, že ostatní měli stejný pocit.

Dva dny a dvě noci jsme museli hlídat, pak dorazily další rozbité vagóny, bylo potřeba je opravit, všichni pomáhali, a to i ti, kteří už byli umístěni ve vagónech.

Po dokončení nakládky jsme vyrazili směr Lvov, ve Lvově to bylo jako v Iváčkově. Opět vlak s lidmi z Ruska, ale ti byli méně útoční, horší byla skupina organizovaných zlodějů, která němtoj vojáků a zbraní, byla by nás určitě napadla. Když se jim to nepovedlo, řekli nám, že si na nás někde počkají, a taky že počkali.

Za Lvovem bylo stoupání a vlak jel pomalu, byla tma a bylo to v lese. Zloději naskákali na vagóny, sekerami sekali do střeš. Domluva ve Lvově byla taková, že když se bude něco dít, máme sřilet do střeš. Všichni ve vagónech to udělali a zlodějčkové utekli. Stačili jen ukrást z každého vagónu vlajku.

Směr naší jízdy byl Lvov-Stryj. Přímým spojení jsme nemohli jet, protože jamí voda poškodila železniční most přes Dustr. Ze Stryje jsme vyjeli směrem na Lávočné a Svaljavu do nejvyšše položeného průsmyku přes Karpaty.

Celý transport zůstal stát na železničním mostě nad průsmykem, koleje byly v té době namrzlé a lokomotivě prokluzovala kola, nemohla vlak utáhnout, byl to zážitek na celý život. Zvířata cítila nebezpečí a snažila se utrhnout ze řetězů, vystoupit se nedalo, byly tam jen kolejniče a řetězem spojené sloupky. Z ptačí perspektivy to byl příšerný pohled dolů, kde protékala široká řeka. Po patnácti minutách houkání naší lokomotivy nám přijela na pomoc další, která nás posunula přes most.

Ale co bylo ještě horší, když jela lokomotiva z kopce, jela dosti rychle, vagóny drnčely, jako by se měly každou chvíli rozsypat. Báli jsme se, že vykolejíme. Ve vagónech s dobytkem byla ještě větší panika. Možná ještě větší, než když jsme stáli nad průsmykem. Museli jsme držet kamínka, aby se žhavý popel nerozsypal. Kufry nám pochoďovaly po vagónu.

Po té kalvárii jsme dorazili na malé nádraží v krásné rozkvetlé údolí plném květů, nad řekou Siňou. Tam nám pan farář Mareš z Českého Háje uspořádal nedělní bohoslužbu. Tam jsme prohlásili, že Karpaty jsou nebezpečné, ale též nebezpečně krásné.

Cesta ale ještě zdaleka neskončila. Následovalo Mukačevo, Čierna při Čope, poslední železniční prohlídka a překlad z úzkokolejky na normální koleje.

Tam nás opustili pověřenci z okresu, sanitní doprovod a vojáci, kterým jsme odevzdali zbraně. Radostně jsme pokračovali přes Slovensko a Moravu do Čech. Do Kolína jsme dorazili dne 29. března 1947. Díky všem, kteří se zasloužili o reemigraci Čechů z Volyně do své vlasti.

J. Č., Mělník

Mé paměti z mládí, asi od šesti let ...

*(Vzpomínky Bohuslava Šebesty-
pracovavá V. Kytl 1. pokračování)*

Tátnek byl z toho zdrcený a vždycky říkal, že mu to zapálili ti předešlí, co měli ten mlýn spachtovaný. Oni to byli dva bratři a vystávali v té vesnici. Pán jim ten mlýn již nechtěl spachtovat a proto se mému otci pomstili. Mlýn nebyl ještě „asekurovaný“, tj. pojištěný, a tak jsme zůstali na mizině.

A tak jsme se stěhovali zpátky do Kupičova. Stryc

Friedrich, tatínkův švagr, měl v Kupičově baráček, jedna sekce a komora. Do toho jsme se nastěhovali. Bratr František již byl trochu vyučen mlynářem. Našel si místo mládka ve mlýně nedaleko Kupičova, v Ozeránech, u pana Václava Novotného. Tatínek se rozhodl, že budeme hospodařit, ač jsme ty země moc neměli. Byly toho asi dva morky a jedna kráva.

Já jsem chodil do školy k nějakému panu učiteli Petrálkovi. On byl moc zlý. Jednou mě tak seřezal, že jsem týden stonal. Škola byla u pana Maška v zahradě. Chodili jsme vedle školy katolické. Ti haranti na nás vždycky křičeli: „Berani jdou, berani jdou, koukní, už jim rostou růžky!“ Žalovali jsme to panu učitelu a ten nám ukázal jinou cestu. Řekl nám, že toho budou jednou litovat, že na nás tak pokřikovali. Za nějaký čas pan učitel Petrálček odjel do Čech a místo něho k nám přijel pan učitel Horák. K tomu jsme chodili do školy jen málo. Můj otec se s ním o něco poháněl, ale nevím o co. Já jsem proto přestal do české školy chodit. Chodil jsem do školy ruské, kde se vyučovalo jen rusky. A tím jsem v českém jazyce zůstal hodně pozadu. Psát jsem se naučil, ale s velkými chybami, a toho moc lituji.

Když jsem přestal chodit do školy, tak jsem tatínkovi v leccems mohl pomáhat. Měli jsme již vysázený chmel, který právě v tom čase dobře platil. V tom čase se z Kupičova stěhovala nějaká rodina Liciusových do Ozerán u Lucka. Tatínek od nich koupil dvě desatiny pole. Byl to kousek chmelnice a zbytek bylo potřeba ještě „korčovat“. Tatínek na to peníze neměl. Nějaký pan Mašek „starý“ mu nabídl půjčku. Nabádal ho, aby to koupil, že je to za ty peníze vart. Tím jsme měli již 40 kop chmele a ještě jsme 20 kop vysázeli do „korčuňku“. Ten rok jsme sklidili 20 půdů chmele a to zrovna hodně platil. Otec mohl za rok zaplatit všechny dluhy. V ten čas se z Kupičova do Ozerán stěhoval nějaký pan Čurda. Prodával stavení se stodolou. Otec to také koupil a zase za vypůjčené peníze. Koštovalo to tehdy, jak si pamatuji, 500 rublů.

V ten čas jsem ještě nevěděl, jestli se půjdu učít řemeslo a nebo zůstanu na tom malíčkému hospodářství. Radil jsem se s tatínkem a bratrem Františkem, co mám dělat. Řekli jsme si, že když bude takhle platit chmel, že by bylo lepší zůstat doma. Prý se nebude muset tlouci po cizích bytech. A tak jsem zůstal doma.

Když byly doma všechny práce hotové, chodil jsem se sestrami na výdělek. Vydělky to byly špatné. Chodili jsme mlátit do Nového Dvora. Byl to panský dvůr od Kupičova asi 4 km. Sestry dostávaly 20 kopček za den a já jen 15. Na rubl jsem musel dělat celý týden, moc pomalu to přibývalo. Tehdy, asi po dva roky, chmel dobře platil. My jsme si na tom již dobře stáli, dluhy byly zaplacené. Otec rozhodl, že již na mlynářinu nepůjdu, a že budeme hospodařit.

Bratr František dostal místo stárka ve mlýně pana Novotného v Ozeránech. Takže i on nám v leccems pomohl. Jak již to bývá v životě, uhodily špatné časy. Chmel, který dříve moc platil, teď byl zevšim zadarmo, 2 - 3 ruble za půd. Takže nám za o dřinu, co jsme měli po celý rok, nic nezůstalo. Neměli jsme ani na „vošacení“. V té bidě se ještě sestře Bohumile šikl ženich pan Josef Křížek z Boratína. Byl to hodný člověk a tak se tatínek s maminkou rozhodli sestru mu dát. Svatba byla tak, že si tatínek musel vypůjčit peníze, jelikož za chmel nic neutřížil. Tím se znovu dostal do dluhů. Myslel, že příští rok bude chmel více platit a tím se zbaví dluhů. Úroda chmele byla opravdu dobrá. Bylo ho 60 půdů. Co ale z toho, když doma zase neplatil, dávali jen 3 ruble za půd. Tatínek se dohodl s panem Janovcem, že chmel odvezou do Warszawy, že tam jistě dávají více. Všichni hospodáři říkali, že se tam dostane víc než doma. Tatínek koupil žoky, samozřejmě že na dluh a i na cestu si vypůjčil. Chmel jsme sežokovali a otec s ním vyrazil do Warszawy na trh. Bohužel, tam mu dávali ještě méně než doma. Byl nucen tam chmel nechat v nějakém skladu. Samozřejmě, že to nebylo zadarmo a také ne lacině. Domů se vrátil s nepořízenou.

Mezitím se ženil bratr František. Bral si dceru mlynáře Václava Novotného, majitele mlýnu v Ozeránech. Bratr tam pracoval jako stárek a přiřezil se tam. Kvůli svatbě tatínek jel do Warszawy asi o měsíc později. Tam mu za chmel dávali ještě méně, ale co mohl dělat, prodal ho pod cenu. Musel zaplatit za sklad a nezůstalo mu ani na cestu domů.

Přijel domů a co teď? Za ty práci, se jsme dělali celý rok, jsme neměli nic. Nakonec se tatínekovi šikla práce u nějakého pána v Hončím Brodě (Gončyj Břid),

ukrajinská obec asi 15 km na severovýchod od Kupičova. Místní šlechtic zde stavěl oleju. Pracovali jsme tam oba. Ještě jsem s hoblíkem moc neuměl, ale přece jen jsem tatínkovi pomáhal. Nějaké to prkno jsem zhruba oškrábal. Když jsme to dodělali, tak se nám zase šikla práce v ukrajinské vsi Tuličov, asi 3 km severozápadně od Kupičova. Nějaký Ukrajinec tam měl práci na „Větráku“ (větrný mlýn). Dělati jsme tam velké kolo od toho větráku. Nějaký ten groš jsme vydělali, mohli jsme se ošatit, ale co to bylo proti těm rozchodům.

Mezitím se vdávala moje druhá sestra Boženka, brala si V. Balouna z Kupičova. Takže ve dvou letech tatínek strojil tři svatby. V takovém špatném čase toho bylo na rodiče trochu mnoho. Muselo se jít znovu do dluhů. Otec byl nucen to pole, které jsme kdysi koupili, zase prodat a zaplatit dluhy.

Jednoho dne mi tatínek řekl: „Hochu, tak jsem myslel, že zanecháme toho mlynářství. Ono je těžké a hodně škodí na zdraví. Zdálo se mi, že bude lepší když se chytíme „hroudy“, totiž hospodářství. Vidím ale, že se musíme držet toho našeho řemesla, mlynářství“. Tak bylo rozhodnuto, že z mé bude mlynář. (Pokračování příště)

Busta na žatecké radnici přece jasná bude ...

Jednání u pana starosty Mgr. E. Knoblocha a Ing. Arch. J. Vaníčka bylo úspěšné. Jedná se o odhalení busty Dr. Edv. Beneše.

Na jaře roku 2007 uplyne právě 60 let od návratu volyňských Čechů do své staré vlasti, vlasti svých českých předků.

K jednání se dostavili: pan stavitel O. Rejchrt nový předseda ÚV SČVP (Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel), paní Ničová z Brna, včetně tříčlenné komise za Žatec. Přijetí u pana starosty města bylo oboustranně rozvážné, přátelské a věcné. Žádost byla pozorně vyslechnuta oběma představiteli. Pan Ing. architekt poznamenal, že v záležitosti nevidí problém. Našlo se řešení, věřím, že ke spokojenosti všech dárů. Podrobnosti budou zveřejněny na stránkách časopisu Zpravodaje.

S konečnou platností bude vše rozhodnuto na jednání městského zastupitelstva, které se bude konat v měsíci březnu 2007.

Děkuji touto cestou panu starostovi za vstřícné jednání. Vidím v něm osobnost čestnou, rozhodnou, se snahou o zlepšení všech stávajících problémů v našem městě. Je ale důležitá podpora všech dobrých lidí.

Za vstřícné jednání ve věci odhalení busty prezidentu Dr. E. Benešovi v Žatci celému Městskému zastupitelstvu děkuje *Božena Krejčová-Vokráčková*

Projev Doc. Stanislava Černého, CSc. na odborném semináři „Návrat krajanů: zkušenosti, problémy a perspektivy“

(2. celostátní setkání černobylských krajanů
dne 21. 10. 2006, Jaroměř-Josefov)

O některých změnách v duchovním životě krajanů

Je známo, že člověk žije nejen ve světě reálném, ale i ve světě ideálním, duchovním, ve světě představ. Tyto představy se zakládají na skutečném životě a také na fantaziích a iluzích. Ony se spontánně formují nejen osobními zkušenostmi člověka, ale i organizovaným vlivem výchovy, ideologie, kultury, náboženství apod. V tomto smyslu každá společnost vytváří svého člověka.

Jsmé, zde máme na mysli starší generace, produktem toho společenského systému, ve kterém jsme žili, který byl prohlašován za socialismus. Tento systém dával nám práci, některé sociální jistoty a hlavně sliby do budoucna. U občanů vytvářel iluze - máme určité potíže, ale zítra nás čeká světlá budoucnost, dosáhneme svobody, rovnosti a blahobytu.

Život ukázal, že komunický ideál byl a zůstal utopií, iluzí. To víme teď, ale tenkrát, v období tzv. reálného socialismu oficiální výchova a propaganda systematicky a účelně vštěpovala lidem zdánlivě přitažlivé komunické myšlenky. Není divné, že takové představy tvořily podstatnou část i našeho duchovního světa. Ony dávaly některé jistoty a orientační body, věděli jsme kterým směrem postupujeme a co nás čeká. Takové iluze vytvářely docela optimistické představy o budoucnosti.

I když v dobu našeho návratu do staré vlasti „reálný socialismus“ prožíval krizi a otevřeně zněla jeho kritika, většina z nás se těžko zbavovala mnoha iluzí. Věděli jsme, že se stěhuje do ČR, kde socialismus je už minulostí, kde se vyvíjí systém kapitalistický. Bylo to pro nás v mnohém neznámé prostředí, do kterého je zapotřebí integrovat. Bylo nutné si zvyknout i na věci neobvyklé: nezaměstnanost, konkurenci, individualismus apod. Bylo také nutné zbavit se starých zvyků o tom, že o práci a jiné potřeby se postará stát, očistit svou psychiku od iluzí o staronové vlasti, že tady všude je pořádek, že se zde nekrade jako na Ukrajině, že jsou tady mezi lidmi dobré vztahy atp. Byli jsme překvapeni tím, že televize a noviny nás informují o četných podvodech, úplatcích, krádežích a podobných aférách. Také nám bylo divné, že spousta významných podniků zkrachovala, že hodně polí leží ladem, že spousta hospodářských budov je prázdná a chátrá. Neznámé pocity jsme prožívali, když jsme se osobně setkali s nezaměstnaností, překvapovala nás rostoucí kriminalita, projevy individualismu a nezdravé závisti.

Většina lidí nás přijala vstřícně a přátelsky a snažila se nám pomoci. Bohužel, někteří nás brali jako občany druhé kategorie („Jsou to Ukrajinci, Rusáci, a kdo ví, co se dá od nich očekávat). Uvědomovali jsme si, že to bylo nespravedlivé, poněvadž od děda-praděda jsme Češi, a tento negativní obraz vytvářejí některé nezodpovědné a nepoctivé osoby a organizovaný zločin ze zemí bývalého Sovětského svazu.

Svou práci a chování jsme prokázali, že jsme čestní a spolehliví, jako většina občanů této země. Celkem úspěšně jsme se adaptovali a integrovali k novým podmínkám života, zbavili jsme se iluzí z nedávné minulosti. Jednak ne všechno z té minulosti vidíme negativně. Lidé nostalgicky vzpomínají na společnou práci, na vzájemnou podporu a přátelství, na ochotnickou kulturu a lidové staročeské tradice, vzpomínají na časy, kdy žili skromně, kdy peníze nebyly hlavní hodnotou a cílem života.

Po návratu do historické vlasti naši krajané jsou rozptýleni po celé republice, což samo o sobě vytváří pozitivní podmínky pro jejich sociální, ekonomickou a psychologickou integraci. Zároveň tato skutečnost vede k tomu, že se vytrácí soudržnost a naše kulturní tradice pozvolna zanikají.

Jak ukázala postrevoluční doba, sociálně-ekonomická a politická transformace v České republice může vést i k jejímu zneužití. To se projevuje už ve zmíněných negativních jevech. Ke cti našich reemigrantů z oblasti Černobylu lze konstatovat, že i nadále zůstávají poctivými lidmi, nejsou zapleteni do různých nekalých machinací a praktik.

Občas se stáválo, že jsme byli nezaměstnaní. Nikdy jsme to nebrali jako stav beznaděje, spíš jsme to vnímali jako dočasné zlo. Při první nabídce na trhu práce jsme šli do zaměstnání, i když ne vždy odpovídalo našemu vzdělání a schopnostem. Věřili jsme, že najdeme práci podle našich představ.

Absolutní většina reemigrantů z oblasti Černobylu svou práci, poctivými podnikáním a chováním dokázala, že jsou plnohodnotnými občany své nové vlasti, úspěšně pracují v ekonomice, zdravotnictví, školství, kultuře a vědě. Z tohoto hlediska bezprecedentní návrat černobylských krajanů do historické vlasti bezpochybně je přínosem jak pro ně, tak rovněž pro Českou republiku.

Doc. Stanislav Černý, CSc., rodák z Malé Zubovštiny

Projev Mgr. Jaroslava Černého (Doubravička) na 2. celostátním setkání krajanů z oblasti Černobylu

Vážení krajané,

Velice rád se s Vámi setkávám a chtěl bych něco říci o těch událostech, které se odehrály před 15 lety a které měly pro nás velice dobrý dopad. Podařilo se nám to, o čem mohlo jenom snít několik předchozích generací krajanů. Vrátili jsme se do staré vlasti, která nám umožňuje plnohodnotný život. Napravili jsme chybu, která, bohužel, byla udělena emigrací našich praotců do carského Ruska.

Co nám dal návrat do vlasti? Zvedl naše sebevědomí a pozitivně ovlivnil naši psychiku. Návratem jsme založili nadějně základy do budoucnosti.

Nepřisluší nám posuzovat a tím méně odsuzovat naše předky za to, že více než 60 tisíc Čechů kdysi opustilo své domovy a vydalo se za zdánlivě lepším životem do carského Ruska. Určitě zde hrála svou roli i agitace, i možnost levného nákupu půdy.

O tom, že emigrace byla chybným krokem, se naši prarodiče přesvědčili při kolektivizaci v 30. letech minulého století. Neměli na vybranou: buď „dobrovolný“ vstup do kolchozu, nebo cesta na Sibiř. Můj děda a dva další rodáci z Malé Zubovštiny skončili v sovětském gulagu na stavbě Volgo-Donského kanálu, odkud se nevrátili.

To, proč vesnice Malá Zubovština neměla možnost návratu do Čech v první poválečné vlně reemigrace, zůstává pro nás záhadou. Prošel bych ty, kdo o tom něco vědí, aby nám to sdělili - to jsou naše dějiny. Pokusím se odpovědět na otázku: proč se nám podařil návrat do vlasti v roce 1991-1993.

I přes dlouhá léta emigrace jsme si byli vědomi kdo jsme a odkud jsme. Snažili jsme se, jak to jen šlo, udržovat svou řeč, víru, způsob života. Vědomě i nevědomě u každého z nás žila myšlenka na návrat do staré vlasti. Černobylská havárie probudila naše sebevědomí, nutila nás myslet na budoucnost. Myšlenka návratu stimulovala vznik iniciativní skupiny, která byla odhodlána v její realizaci jít do konce. V čele této skupiny jsme měli člověka s vynikajícími organizátorskými schopnostmi, člověka rozumného a pracovitého. Byl to doc. Boris Iljuk, organizátor i dnešního, už 2. celostátního setkání černobylských krajanů.

Víme, že přes to všechno byl rozhodujícím postup prezidenta ČSFR Václava Havla, vlády i Parlamentu ČSFR a ČR. Ti všichni souhlasili s tím, že patříme do České republiky, zorganizovali přesídlení a přijali nás jako plnohodnotné české občany. Naše vděčnost za to je bezmezná a upřímná.

Reemigrace je pro nás nejlepší revoluční událostí, je našim závazkem, slibem věrnosti této zemi a vděčnosti tomuto národu, jehož součástí jsme se stali.

Informace o nové knize z prostředí Čechů na Volyni a při jejich zabydlování na Broumovsku

V měsíci lednu vydalo vydavatelství Eman v Benešově povídkovou knihu volyňské spisovatelky Marie Stryjové (3. 11. 1931 v Dembrovce-10. 7. 1977 v Praze) pod výmluvným titulem „MLČ“. Je to soubor téměř pěti desítek převážně kratších povídek psaných jazykem, který si Češi vytvořili po sedmdesátiletém kontaktu s tamními slovanskými jazyky ukrajinským, polským a ruským.

Zvláště nám starším připomenou důvěrně známou situaci na Volyni v letech 1939 až 1947, i situaci po reemigraci v nových domovech v době kolektivizace. Spisovatelka zanechala v pozůstatosti ještě další čtyři povídkové soubory, z nichž jeden je ze studií na broumovském gymnáziu (Kroupy) a druhý na pražské univerzitě (Pokojk). Jeden její soubor povídek byl vydan v samizdatu v Berlíně.

Vydaná kniha má 304 stran s dobře čitelným písmem v pevné vazbě s příjemným pfebarem a stojí 198 Kč. Protože vyšla nákladem pouhých 600 výtisků neváhejte s objednávkami na adresu: Vydavatelství Eman, Husova 656, 256 01 Benešov, e-mail: trusina@volny.cz, tel. 317 722 215, odkud dostanete listovní poštou malý balíček se složenkou.

Informaci podává Josef Vík.

Důležité sdělení ...

Šumperský region pořádá setkání členů a přátel SČVP v sobotu dne 24. dubna 2007 v hotelu Sport v Šumperku. Zahájení je ve 13.00 hodin. Vložné nevybíráme, region hraje nájem sálu a kulturní program, ostatní si účastníci hradí sami.

Srdečně zveme také přátele z ostatních regionů. Na setkání se těší za výbor Boris Gol.

Alena Kubelová, Petrovská 113, 788 13 Víkřovice

PANCEST ŽATEC

Pořádá zájezd na Volyn ve dnech 10. 7. - 16. 7. Dubno-Rovno se zájezdem do Malína cena 5.250 Kč. Zájemce prosím, aby nahlásili buď písemně nebo telefonicky 415 740 540 (záznamník), event. mobil 603 561 808 své jméno, příjmení a plnou adresu pro zaslání informací o zájezdu.

Alla Finkusová, PANCEST Žatec
Volyňských Čechů 1707, 438 01 Žatec

Došlé dopisy ...

Paní Latzelová,

Jistě Vás překvapí, kdo Vám píše. Jsem z Volyně, z Kupičova. Rozhodla jsem se nechat zahrát písničku k našemu výročí 60 let návratu do staré vlasti na přání posluchačů na Plzni.

Mají toho hodně, ale přišel mi dopis, že nám zahrají buď 31. března ve 14.-15 hod., nebo 1. dubna ve 3-4 hodiny ráno. Kdo má zájem, může si poslechnout.

B. Marešová, Šanov

NAŠI JUBILANTI ...

Region Rakovník

Paní Antonie Kučerová-Valentová nar. V Dorostajích, nyní Šanov 112 oslavila dne 9. 2. své 80. narozeniny a zároveň 6. 2. se svým manželem Jindřichem Kučerou oslavila 59 let společného života.

Všechno nejlepší, hlavně hodně zdraví, přeji dcera

Jiřina a syn Antonín s rodinami

Dne 24. 2. oslavi manželé Jiřina Kulichová-Linhartová z Mirohoště a Josef Kulich z Teremna, nyní Louny, 60 let společného života.

Vše nejlepší, hlavně hodně zdraví do dalších

společných let přeji děti, vnoučata a pravnučata

Region Chomutov

26. března oslaví narozeniny 92 let nejstarší a dlouholetá členka našeho regionu paní Larisa Brdová z obce Ulbárov na Volyni, bytem v Chomutově.

Hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje za region

Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller

6. 2. slavila své narozeniny 75 let naše dlouholetá členka paní Věra Opatrná z obce Ploska na Volyni, bytem v Železném Brodě. 16. 2. oslavil narozeniny 75 let člen našeho regionu pan Emil Nedbálek z Obce Dlouhé Pole na Volyni, bytem v Droužkovicích u Chomutova.

12. 3. oslaví své narozeniny 75 let pan Alexandr Lajtner z obce Semiduby na Volyni, bytem v Droužkovicích u Chomutova. 13. 3. oslaví 80 let života naše členka paní Helena Menšíková z obce Ploska na Volyni, bytem v Lažanech u Chomutova. 22. 3. oslaví své životní jubileum 80 let náš člen a příslušník Svobodovy armády pan Václav Pilný z obce Moštěnice na Volyni, bytem v Hrušovanech u Chomutova. Všem jubilantům hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje za region Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller

Region Nymburk

Zveřejňujeme jména našich krajanů, kteří v prvním čtvrtletí 2007 slaví své životní jubilea.

Nazarčuk Vítek z Milovic, nar. 24. 1. 1977 30 let. Nazarčuk Michal z Milovic, nar. 11. 1. 1947 60 let. Kuželová Soňa z Milovic, nar. 14. 1. 1977 30 let. Kuželová Natálie z Milovic, nar. 3. 3. 1922 25 let. Černý Vladimír z Milovic, nar. 4. 3. 1942 65 let. Černá Věra z Doubravičky, Dolní Cetno, Ml. Boleslav, nar. 22. 3. 1947 60 let. Ornst Josef z Butovce, Jičín, nar. 30. 3. 1930 77 let. Do dalších let všem přejeme hodně štěstí, zdraví, spokojenosti, stále dobrou náladu a životní pohodu.

Za region A. Mazníková a L. Černá

Region Olomouc

V minulém čísle bylo chybně uvedeno jméno jubilantky z tohoto regionu jako pí. Emilie Kučerová, 18. 3. 70 let správně zní její jméno Kučerová Emilie. Omlouváme se, ale nebyla to chyba redakce, nýbrž regionu. Chybu nahlásil p. Skalka, Odry-Loučky 178 p. Jakubovice.

Region Žatec

Dne 5. 1. se dožil 89 let pan Josef Kadeřábek z Loun. Zprávu nahlásila dcera Ludmila Pušová

Černice

Dne 22. 2. oslaví pí Marie Báčová své 92. narozeniny. Pochází z Novostavců, nyní bytem Javorník okr. Jeseník.

Mnoho štěstí a zdraví do dalších let přeji Báčovi

Region Frýdlant

Seznam jubilantů, kteří se dožívají svých významných výročí v 1. pololetí 2007.
30 let, 27. 1. Bryl Vlastimil z Raspenavy, Raspenava. 68 let, 18. 1. Pospíchalová Růžena z Novosilek, Raspenava.
70 let, 27. 5. Janičková Bohumila z Kozína, Raspenava.
71 let, 21. 3. Janda Josef z Vlkova, Hajniště. 71 let, 15. 5. Juklček Alexandr z Vrky, Hejnice. 71 let, 5. 5. Kohoutová Drahomíra z Vlkova, Liberec.
72 let, 8. 4. Veselá Eliška z Kojetína, Mimoň.

74 let, 2. 4. Vlasáková Libuše z Vlkova, Liberec.
75 let, 15. 5. Šnajdr Evžen z Vlkova, Jindřichovice
5. 10. 5. Tylichtr Josef z Novosilek, Křižany.
77 let, 2. 2. Hausmannová Irena z Vlkova, Frýdlant v Č. 4. 1. Stříbrný Vladimír z Vlkova, Dolní Rasnice
78 let, 31. 1. Veselá Evženie z Podvysoké, Raspenava.
83 let, 1. 1. Blimlová Marie z Ozeran, Vratislavice.
85 let, 27. 1. Lišková Anna z Novosilek, Krásný Les.
86 let 20. 5. Jesínková Zofie ze Sofievky, Raspenava.
87 let, 16. 4. Král Vladislav ze Žlábků, Frýdlant v Č.
Do dalších let dobré zdraví a životní pohodu přeje za region Ludmila Milická

Region Šternberk

V tomto regionu oslavují své jubilea tito krajané:

Augusta Václav z Ulbárova, bytem v Lužicích, 20. 3. 83 roků Bohuslav Václav z Curkova bydlí v Babicích, 22. 5. 75 roků. Dolejš Josef z Curkova, Šternberk, 27. 11. 75 roků. Dolejšová Vlasta ze Zavidova, roz. Kuchynková, Babice, 10. 3. 70 roků. Faltys Josef z Hlinska-Záhory, Bohuňovice, 21. 7. 1. 88 let Faltysová Libuše, roz. Vejchodová z Ulbárova, Mladějovice, 1. 8. 83 let. Hluchenkova Jana z Brna, Paseka, 20. 6. 65 let. Knobová Věra, roz. Vacková z Ulbárova, Šternberk, 15. 6. 81 let. Koubková-Polivková Milada z Podcurkovu, Štěpánov 7. 11. - 75 let. Lhotáková Marie, Zdobunov, Komárov, 7. 5. - 81 let. Pavlicová Halina, roz. Mastná, Hlinsko, Olomouc, 29. 4. 75 let. Navrátilová Libuše, roz. Dandová, Podcurkov, Babice, 17. 8. 83 let. Ráza Viktor z Ulbárova, Šternberk, 13. 7. 82 let. Mirázová Anna z Jezírka, byt, Újezd, 8. 4. 81 let. Valentová Ludmila, roz. Valentová z Lipňan, Újezd 15. 9. 76 let. Otcová Ludmila roz. Rážová z Ulbárova, Olomouc, 16. 9. 80 let. Medvědo-ová Helena roz. Červínková z Hlinska, Šternberk, 16. 5. 87 let. Lamrová Marie z Moldavy, Šternberk Řídeč, 1. 8. 85 let. Všem jubilantům mnoho zdraví a štěstí přeje Viktor Ráza
Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje.

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Region Šternberk

Dne 12. 1. zemřela paní Hyblerová Soňa z Holovně ve stáří 82 roků. Byla pravidelnou čtenářkou našeho Zpravodaje. Zprávu podala rodina i region.

Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje Viktor Ráza

Region Žatec

V říjnu zemřel náš člen Miroslav Olmer z Podbořan ve věku 70 let. Pocházel z Ivanovic.

Dne 24. prosince na Štědrý den zemřel Mikuláš Niče ze Stránek u Žatce 79letý pocházel z Hlinska.

Zesnulým lehké odpočinutí a pozůstalým upřímnou soustrast projevuje Kamila Ondrová

Region Litoměřice

Krajané ze Stráže p. R. sdělují, že ve věku 76 let zemřela po těžké nemoci 12. 12. 2006 pí Lydie Erpsová z Malé Zubovštiny. Lehké odpočinutí a tichou vzpomínkou v srdcích zachovají dcery Ludmila Černá a Marie Storčáková

V čísle 1 Zpravodaje došlo k chybě: správný údaj je: Kuntošová Jiřina z Mirově bytem Lovosice a v korektuře vypadlo jméno Chmelářová Marie z Lucka, bytem Hoštka. Omlouváme se.

Pozůstalým vyjadřují upřímnou soustrast členové výboru regionu. Za výbor regionu Holubová

Region Chomutov

22. 12. 2006 zemřela náhle ve věku 77 let naše členka pí Věra Kávrová-Kostková z města Zdobunov na Volyni, bytem v Udličích u Chomutova.

Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller

Region Brno

Odešel náš člen, krajan Vladimír Fros. Narodil se v Terénně v roce 1924. Vstoupil do Svobodovy armády a přihlásil se k letectvu, kde zůstal až do důchodu. Zemřel dne 30. ledna 2007. Kdo jste ho znali, věnujte mu vzpomínku. Upřímnou soustrast rodině za region projevuje Kučera

Region Praha

S velkou bolestí oznamujeme, že 2. prosince 2006 po těžké nemoci zemřela pí. Vlasta Lešáková-Kolářová z Novokrajca, posledním bytem v Mníšku pod Brdy. Za truchlící rodinu Jaroslav Lešák, manžel.

Upřímnou soustrast za reg. Praha vyjadřuje Irena Malinská
Dne 6. ledna zemřela paní Anna Blaževská-Svítková ve věku nedožitých 86 let, nar. v Bortnici okres Dubno, nyní bytem ve Svítavách.
Zprávu podává zarmoucená rodina.
JUDr. Ant. Ponomarenková

Region Cheb

Dne 13. 1. zemřel ve věku 95 let Alexandr Klouček, rodák z Bludova, bytem Aš. Dne 21. 1. zemřel ve věku 81 let Antonín Bártík, rodák ze Smolárny, nyní bytem v Sítiněch u Mar. Lázní.

Všechny krajané, kteří je znali, prosíme o tichou vzpomínku a rodinám pozůstalých vyjadřujeme upřímnou soustrast.

Ludmila Mácová a Libuše Pančířová

Region Rakovník

Naše řady opustili tito rodáci:
Dne 26. 11. 2006 ve věku 82 let Ing. Boris Zajic z Prahy. 26. 12. 2006 ve věku 83 let paní Libuše

Porázková-Pluhařová z Kolešova. 30. 12. 2006 ve věku 81 let pan Jiří Porázk z Rakovníka a 19. 1. 2007 ve věku 79 let pan Alexandr Urban z Hofesedle.

Všem pozostalým upřímnou soustrast projevují rodáci.
L. Růžičková

Nekrolog

Dne 31. prosince 2006 zemřela ve věku 88 let paní Marie Mecová roz. Bažuková. Narodila se v obci Český Omelaník u města Luck na Volyni. V roce 1938 se provdala za pana Jana Mece z Lucka-Krasne. Pan Jan Mec spolu se svými bratry Václavem a Vladislavem ihned po příchodu čs. jednotky vystoupili do jejich řad. Po demobilizování se usadili v Žatci.

V roce 1947, v jednom z prvních transportů, přijela paní Marie se svým synem Miroslavem za svým manželem. Ihned po příjezdu začala na nádraží pomáhat při vydávání občerstvení dalším příjezdějším transportům našich krajanů. Poté pracovala jako pečovatelka v dětském domově pro opuštěné děti a sirotky z řad našich krajanů. V dalším období až do odchodu do důchodu pracovala jako ošetřovatelka ve zdravotním středisku podniku Šroubárna Žatec. Krátce nato se manželé Mecovi přestěhovali za svým synem do Ústí n. Labem. Zde před 11 lety zemřel její manžel Jan a po delší nemoci i paní Marie. S naší drabou jsme se rozloučili dne 5. ledna 2007 v kruhu příbuzných a přátel v krematoriu v Ústí n. Labem. Urna bude uložena vedle jejího manžela.

Ing. Miroslav Mec, syn, MUDr. Eva Mecová, snacha a Jaroslav Mec, svagr. Kdo jste ji znali, vzpomeňte s námi.

Všem pozostalým projevuje svou účast i redakce Zpravodaje.

DARÝ došlé na konto Sdružení, leden 2007

Region Praha

Vlasta Vránová, Mimoň 200 Kč, Věra Podaná 100 Kč.

Region Chomutov

Antonie Linhartová, Čejkovice 150 Kč. Zdena Špánková, Čejkovice 150 Kč. Jana Malhausová, Roztyly 150 Kč a Libuše Hryzbičlová, Chbany 50 Kč

Region Žatec

Věra Maříková, Žatec 50 Kč, Anna Vránová, Razice 50 Kč, Anna Lišková 150 Kč a Lydie Šlehoferová 150 Kč

Region Cheb

Martie Čampulová, Černošice, 1000 Kč

Sbírka na výstavbu busty Dr. E. Beneše, leden 2007

Region Žatec

Ing. Miroslav Kadavý, Liběšice 500 Kč

Omluva: V seznamu lidí ze Stříbra v čísle 1 Zpravodaje, kteří přispěli na pomník Dr. E. Beneše došlo k záměně jména u paní Liškové.

Správně mělo být Lišková Libuše, která přispěla 100 Kč, nikoliv Žižková Ludmila. Omlouvám se.

Michlová Alžběta, region Tachov

Dary pomník Rovno

Region Praha

JUDr. Václav Mastný, Praha 200 Kč

Region Broumov

Alexandr Stejskal 100 Kč, Vladimír Ledvína 150 Kč, Jiří Pokorný 180 Kč, Libuše Kubínová 70 Kč Vlasta Kalendová 50 Kč, Anatolij Krulikovský 50 Kč, Václav Minařík 50 Kč, Josef Ledvína 50 Kč Marie Tomášková 50 Kč, Miroslav Gol 50 Kč a Marie Jaklová 100 Kč

Na pomník volyňským Čechům věnuje Nina Vignerová-Dobosharevich 50 liber.

Pomník volyňským Čechům v Rovně

Mimo jiných významných činitelů účast na slavnostním aktu odhalení přislíbíl i předseda Senátu PČR, pan MUDr. Sobotka

Krajané a přátelé,

V předchozím čísle ZPRAVODAJE jsme na tomto místě sdělili, že kamenné díly na POMNÍK VOLYŇSKÝM ČECHŮM, SYMBOLICKÝ VÁLEČNÝ HROB v městě Rovně jsou připraveny k převzetí

Ve dnech 29. a 30. ledna 2007 představitelé ČsOL VI. Palička a Ing. Jiří Hofman výrobci písemně potvrdili správnost jejich zhotovení a tuto část díla ČsOL dodavateli zaplatili. Zároveň se přesvědčili, že Pomník bude koncem dubna 2007 dokončen a připraven k odhalení.

Uvedení představitelů ČsOL, dále Irena Malínská za SČVP, zhotovitel POMNÍKU A. J. Kravčuk a náš příznivec v Rovně S. G. Korniliev byli přijati starostou města Rovno Viktorem Anatoljevičem Čajkou, s nímž bylo dohodnuto:

1. Odhalení Pomníku bude v rámci slavnosti pořádané magistrátem města ke **Dni vítězství** provedeno dne **9. května 2007 v 10.30**

2. ČsOL sdělí nejpozději do 10. 4. 2007 jména význačných účastníků, jména dvou-tří řečníků (po 6-7 minutách) z ČR a do konce dubna 2007 dodá 300 ks brožurek o volyňských Čechích v ukrajinském jazyce

3. SČVP cestou ČsOL musí magistrátu do 10. 4. 2007 sdělit závazné počty svých účastníků.

4. Magistrát města Rovno zajistí účast ukrajinských sdělovacích prostředků, vojenskou čestnou stráž, hudbu, překladatele projevů a na svůj náklad slavnostní oběd pro všechny účastníky z ČR.

5. V připravované smlouvě, kterou ČsOL po slavnostním odhalení POMNÍK městu daruje, se magistrát zavazuje, že bude o něj řádně pečovat a zahrne ho jako nedílnou součást každoročních akcí ke **Dni vítězství**.

Zájezd zajišťuje SČVP, jeho organizací ve své působnosti pověřilo cestovní agenturu PANCEST Žatec. Pověřená CA si do ceny nekalkuluje zisk, ale jen režijní náklady a proto cena zájezdu je mimořádně výhodná. Cíň: u osob dospělých pouhých **4.200 Kč**. U osob do 23 let jen **3.500 Kč**.

Předsednictvo SČVP rozhodlo případnou ztrátu, která by CA PANCEST vznikla, dotovat.

Doprava bude zajištěna autobusy vybavenými WC a klimatizací. CA Pancest pro své zájezdy má sjednáno standardní pojištění, ale všem účastníkům doporučuje vlastní zdravotní připojištění, které si však musí sjednat každý sám. K cestě přes hranice **vízum není nutné**, ale cestovní pas nutný je. Bližší podrobnosti o programu zájezdu jsou uvedeny na jiném místě Zpravodaje.

Členové předsednictva Ing. J. Hofman, M. Nečasová, I. Malínská a O. Rejchrt spolu s reprezentantkou CA Pancest Mgr. Allou Finkousovou se snažili program zájezdu sestavit tak, aby vaši blízcí, vaši potomci i vy, milí krajané a přátelé, jste mohli navštívit své rodné obce a hlavně být přítomni tak výjimečné události, jakou je odhalení PAMÁTNÍKU VOLYŇSKÝM ČECHŮM. Odhalení památníku, který dle prohlášení městské rady Rovno má „uvikovyť“ památku na všechny generace naší menšiny.

Za pověřené členy obou organizací Ing. Jiří Hofman - jednatel SČVP

Cestovní agentura Pancest Žatec

Z pověření předsednictva SČVP a ČsOL vás zvou na

slavnostní odhalení

POMNÍKU VOLYŇSKÝM ČECHŮM, SYMBOLICKÉHO
VÁLEČNÉHO HROBU,

které se bude konat dne **9. května 2007 v Rovně na Ukrajině**

Rámcový program zájezdu:

07. května, odjezd po trase Žatec-Praha-Olomouc-Č. Těšín

08. května, cesta a ubytování

09. května, odhalení POMNÍKU

10. května: návštěva rodných obcí, prohlídka Rovna

11. května: pomník v Malíně, muzeum v Dubně, v Mlynově, návrat

12. května příjezd do ČR

Cena pro osoby

Dospělé **4.200 Kč** a mladší 20 let **3.500 Kč**

Hlaste se na adresu: **Cestovní agentura PANCEST, Mgr. Alla Finkousová, ul. Volyňských Čechů 1707, 438 01 Žatec, Telefon a fax: 415 740 540, mobilní tel. 603 561 808.**

Zájemcům CA Pancest zašle formulář přihlášky a podrobné informace o zájezdu. Vyplněné přihlášky, včetně dokladu o zaplacení zálohy (nebo celé částky) odešlete nejpozději do **5. dubna 2007** na adresu CA PANCEST. **Podmínkou zařazení do zájezdu je mimo včasného odevzdání závazné přihlášky především zaplacení zálohy 2000 Kč u osoby dospělé a 1500 Kč u osoby do 20 let.** V případě, že by z vážných důvodů místo vás jela vámi určená jiná osoba, změnu nahlaste včas.

Vedoucí regionů-k vám dosud došle předběžné přihlášky krajanů, včetně jejich adres, zašlete na adresu CA PANCEST.

Za CA Mgr. Alla Finkousová

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Ryfářská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neuposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádáné rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 21.02. 2007